

بقای بخارایی

بقای بخارایی (ba.qa-ye.bo.xa.ra.i)، میر بقا خواجه میرکائی، سده سیزدهم هجری، شاعر تاجیک. در بخارا کسب دانش کرد. وی از عالمان زمان خود به شمار می رفت. به گفته واضح، در نصف، سمرقند، غجدوان و و بخارا منصب های مهم داشته است. بیشتر غزل، قصیده و مخمس می سرود. نمونه هایی از آثارش در تذکره ها و بیاض ها به یادگار مانده است، ملا حامد مطوی پسر او بوده است.

منابع: ادبیات تاجیک در نیمه دوم عصر هجده و اول عصر نوزده، ۱۷۱؛ تحفة الاحباب، ۳۲ - ۳۳؛ تذکار اشعار، ۲۵۶ - ۲۵۷؛ دایرة المعارف ادبیات و صنعت تاجیک، ۱/۲۴۶؛ فهرست نسخه ای خطی فارسی انستیتوی آثار خطی تاجیکستان، ۶۷/۲؛ گنج زرافشان، ۹۸ - ۹۴.

قبادیانی

Бақои Бухорӣ

Бақои Бухорӣ, Мирбақохоҷаи Мирконӣ, садаи сиздахуми ҳиҷрӣ, шоири тоҷик. Дар Бухоро касби дониш кард. Вай аз олимони замони худ ба шумор мерафт. Ба гуфтаи Возеҳ, дар Насаф, Самарқанд, Ғиждувон ва Бухоро мансабҳои муҳим доштааст. Бештар ғазал, қасида ва мухаммас месурӯд. Намунаҳои аз осораи дар тазкираҳо ва баёзҳо ба ёдгори мондааст. Мулло Ҳомиди Матуӣ писари ӯ будааст.

Манбаъҳо: Адабиёти тоҷик дар нимаи дувуми асри XVIII ва аввали асри XIX, 171; “Тухфат-ул-ҳубоб”, 32-33; Тазкори ашъор, 256-257; Энциклопедияи адабиёт ва санъати тоҷик, 1/246; Феҳристи нусхаҳои хаттии форсии Институти осори хаттии Тоҷикистон, 2/67; Ганҷи Зарафшон, 94-98;

Қубодиёни

Донишномаи адаби форсӣ. Адаби форсӣ дар Осиёи Миёна. – Теҳрон:
Интишороти вазорати фарҳанг ва иршоди исломӣ, 1380, ҷ. 1,
саҳ. 195.